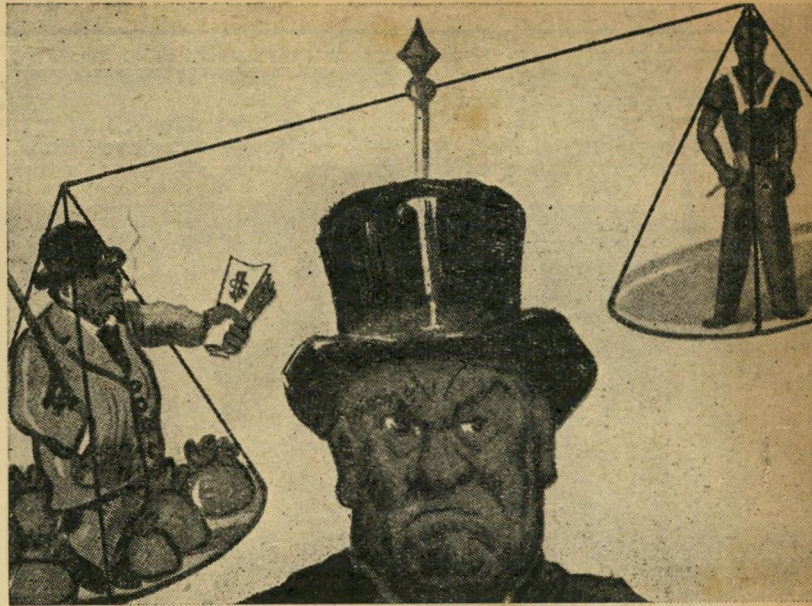

התורה:

נגד קאפיטליזם וקומוניזם, נגד ברית המועצות וארצות הברית, מתימר פרון להיות

נביא המחנה השלישי בעולם. בתעמולתו הוא מתפאר ש"ש" החזיר את שווייץ

בזירה הבינלאומית הוא דוגל בתורה "פאציפיסטית" הבנויה בעיקר על איירצונו של העם הארגנטיני לאחוז בנשק.

המשקל בין ההון והעבודה (ש"ש" אל). הוא ניסה לחסל את היבוא מן החוץ, שבר את כח התעשייה הארגנטינית, בנה צי מסחרי גדול, רוצה ליצור משק היכול להסתפק בתוצרתו שלו. למרות המחירים העולים וכשלון אחדות מתכניו תיו שיפר בהרבה את מצב ההמונים. בכל זאת קוימו לא מכבר כמה ש"ש" תות "פראיות", מכוונות בעיקר נגד אויטה, "יחי הסיסמא: פרון האלמן!"

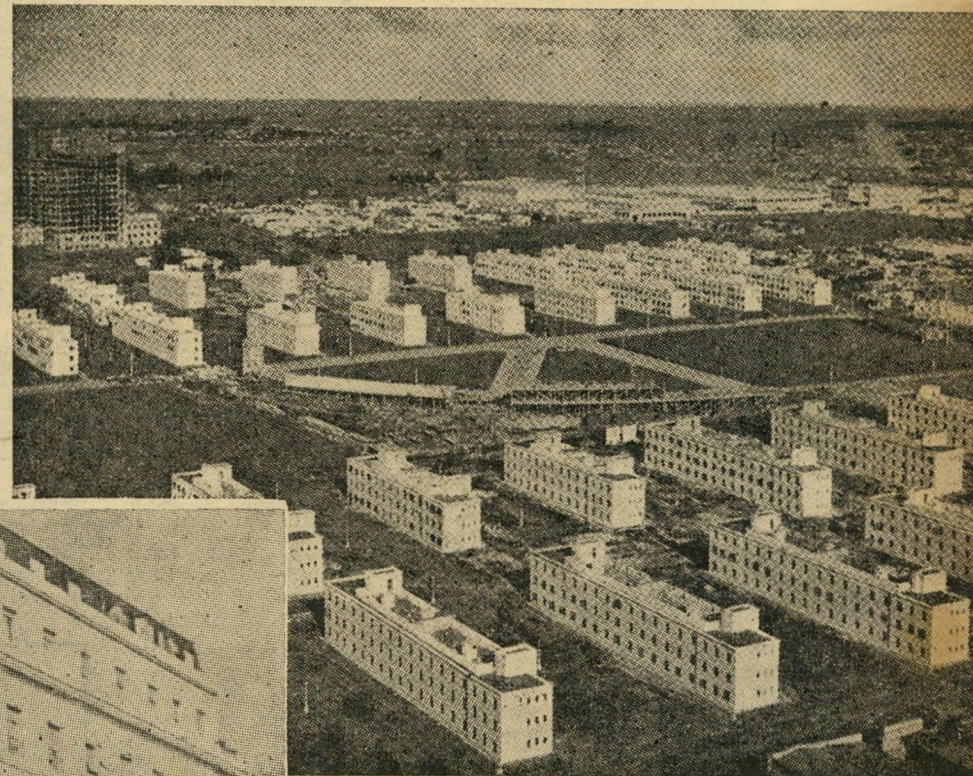

הדיכוי:

הפרשה המפורסמת ביותר של שלטון פרון היא פרשת דיכוי לה'פרנסה, העתון הבלתי-תלוי הגדול שהתקיף את משטרו. גם כאן לא פעל פרון בגלוי. כדי לשבור את העתון הכריזו האגודות המקצועיות, בפקודת אויטה, על שביתה שנמשכה שבועות רבים, בהציגן דרישות שברור היה כי אין לקבלן. כשניסו חברי המערכת להדפיס את העתון בלי עזרת הפועלים פרצה מהומה, ואחד מאנשי המערכת נהרג בכדור אקדח (ראה תמונה). המשטרה התערבה — לסוף בת היורים, אסרה כמה מן הנתקפים ועתונאים צפון-אמריקאיים. לבסוף ברח בעל העתון, לה'פא, לאורוגוואי. השלטון החריש את העתון, העבירו ל"בעלות הפועלים" — ז. א. לרשות האגודות המקצועיות של אויטה. גל ההתמרמרות בכל העולם

לא הועיל — פרון ניצח, השתיק את האופוזיציה האחרונה. פרשה זו היא רק אחת הפרשות הרבות, שהתפרסמו פחות, של מלחמת פרון במתנגדיו. בניגוד למוסוליני, שטיפל במתנגדיו בדיכוי, פרון שמרן, מעדיף פרון את השיטה השקטה, "החוקית". שיטה זו יעילה במיוחד מכיון שרוב המתנגדים נמנים עם המעמד העשיר, נכנעים כשנפגע כיסם. השיטה הרגילה של פרון: הסלת מסיים כבדים מנשוא, סגירת מפעלים באמתלה שמיתקני הבטחון שלהם אינם מתאימים. כך, למשל, הוציא חוק שעל העתונים לשלם מכס מוגדל עבור הניר שהביאו בשנים האחרונות. אולם הממשלה תבעה מכס פתאומי זה רק מעתון אחד — העתון האופוזיציוני הגדול היחיד

ששרד אחרי חזרת לה'פרנסה. עתון זה יצטרך עתה לפשוט את חגל או להיכנע. ארצות הברית ניסו תחילה לרסן את פרון, לאיים עליו בפ"עולות עונשין שונות. אולם חיס מהר נתברר שהן משיגות את ההיפך. הארגנטינים רגישים מאד להתערבות "הצפוניים", שונות ארצות הברית לפני הבחירות האחרונות ספר'לבן שהוכיח איס את "האימפריאליזם של הדולאר". כשפירסמה ממשלת כי פרון שיתף פעולה עם הנאצים, גרם הדבר לנצחון פרון. הבוחר הארגנטיני סבר כי אדם שהוא כה שנוא על הצפון-אמריקאיים מוכרח להיות טוב לדרום-אמריקאיים.

המציאות:

בעיני העולם מופיע פרון בשתי דמויות שרונות: כדיקטטור פאשיסטי המתפאר בצבאו והמדכא את הופש הביטוי, שהנהיג משטר של טרור-מוסווה, וכמחדש חברתי, גואל ההמונים המשוועדים. במציאות נכונות שתי הדמויות גם יחד. הוא שבר את האופוזיציה ביד חזקה, השליט במדינה מפלגה יחידה (הפרוניסטית). אולם באותה שעה שבר גם את שלטון בעלי-האחוזות וכת העשירים, שניצלו את עבודת ההמונים בצורה מחפירה, הקים שיוכניענק לפועלים, הבטיח זכויות חוקיות רבות לעובדי הא"ה המרודים.

תורתו בנויה על העקרונות שהוצאו בשעתו ע"י מוסוליני: לשעבד את בעלי-ההון ואת הפועלים כאחד למרות המדינה הכל-יכולה. כמו מוסוליני הוא טוען שמשטר כזה עדיף גם על הקומוניזם וגם על הקאפיטליזם, שהוא מחזיר את הסולידריות של המעמדות ומבטיח קיום הוגן לכל אדם. אין להתעלם מן הצדדים המכוערים של משטרו. אולם אין גם להתעלם מן העובדה שהוא הדיקטטור הדרום-אמריקאי הראשון שלא הסתפק בשלטון הגש, אלא השתדל להתבסס על עקרונות סוציאליים. ביבשת אשר בה ה"דמוקרטיה" מסמלת לעתים קרובות שלטון של כת קטנה, להבטחת הנצול והעושר החמרי, אסור לדון את המאורעות לפי מושגים צפון-אמריקאיים או מערב-אירופיים. הדרך היחידה היא להשוות את מעשיו הטובים והרעים, לשקול את מטרותיו כנגד מע'לותיו. לאור זה לא ייתכן פסקדין שכולו לבן, או שכולו שחור. העריץ הוא גם גואל, הגואל הוא גם עריץ.

